

мовчання цікавіше, ніж саме слово. Жанр, у якому працює театр «Прекрасні квіти», дивиться не крізь життя, а в саме життя.

Отже, у культурному просторі країни відчутно позначилися зміни, які відбуваються останніми десятиліттями в суспільстві. Виявляються нові форми мистецтва пантоміми, що користуються попитом у глядачів. В Україні, попри несприятливі умови, живуть і працюють талановиті актори-міми — представники молодого покоління. Театр винайшов нову модель відносин із глядачами, пропонуючи їм особисту інтерпретацію вистав, де кожний має рацію. «Прекрасні квіти» — це ключ для кожного в пізнанні самого себе. Пошуки талановитого колективу надихають на експерименти інших акторів та режисерів, а сам жанр фанк-футуризму можна вважати новою формою сучасного театрального мистецтва.

О. Сіzych

ПОСТДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ЯК НАПРЯМ МЕДІЙНОГО ПЕРФОРМАНСУ

О. Szykh

POST-DRAMATIC THEATER AS A DIRECTION OF MEDIA PERFORMANCE

Постдраматичний театр є соціально-політичним відображенням самого себе, що веде постструктурні дискурси та репрезентує питання: «Хто представляє кого в театрі?» Звернення театрів сьогодення до цього напрямку допоможе відкрити важливий сучасний соціальний аспект життя, який буде потребувати від них актуальності, насущності та вчасного відтворення театралізованих текстів у просторі. Таким своєчасним реагуванням на події став твір Ельфріди Єлінек «Kontrakte des Kaufmanns» у 2009 р., який супроводжував всесвітню економічну кризу. Але й надалі за допомогою втілення засобів постдраматичного театру можна звернути увагу людства, цікаво подати та змусити замислитись сучасне покоління та самого себе над всесвітніми проблемами людства та мистецтва.

Постдраматичний театр відходить від традиційних прийомів розмовних вистав, від міметично-фіктивного методу, від вдавання та від тексту, що відіграє головну роль у театральній виставі. Він використовує інші художні жанри, які поєднуються та доповнюються сучасними медіазасобами та техніками. Стилістичним впливом стає експлуатація попкультури та технологічних відкриттів. Також постдраматичному театру властива естетична тенденція до документального кіно. У ньому співіснують спеціальні та буденні дискурси, а ще дискурсивно-теоретичні роздуми про театральне середовище. Цікаво й те, що постдраматичний театр не керується психологічним характером, а постає як знакова система, що створює час, простір, героїв, сюжетну нескінченність та руйнує власні складові елементи.

Постдраматичний театр знаходить спосіб долучати до створення своїх постановок відеообладнання. Рене Поллеш постійно запрошував операторів та звукорежисерів до своїх вистав. Вони відігравали важливу роль у постановці, транслюючи все, що діялось за кулісами на величезний екран. У перформансі «DerPERFECT DAY» звукорежисер постійно слідував за актором Фабіаном Хінріхсом і був помітний протягом всієї вистави.

На постдраматичний театр, за теорією Анджея Вірта, великий вплив має всесвітня медіатизація сьогодення, яку він відтворює за допомогою постдраматичних форм. Це використання приміщення з професійно-технічним обладнанням, світла, знайомих відео- та аудіоприйомів, фотографії, кінодраматургії, телевізійного голосу

як театрального засобу, створення мультимедійних перформансів. Початком цього стала «Радіотеорія» Бертольда Брехта, але сам драматург свою театральну творчість не співвідносить із постдраматичним театром.

Отже, постдраматичний театр є актуальним у створенні сучасних перформансів за допомогою використання тривіальної літератури, відео- та аудіоефектів, попформатів, телевізійних прийомів. Він змушує привернути увагу на сучасні соціально-політичні ситуації за допомогою візуальних, просторових та фонетичних знаків. Він не є ілюзорним, а є живим за допомогою спілкування між акторами та глядачем та ведучи дискурс. Постдраматичний театр є самоствореним.

Д. Агеєнко

ВІДТВОРЕННЯ ПОЕТИЧНОСТІ НА ТЕАТРАЛЬНИХ ПІДМОСТКАХ

D. Aheienko

REPRODUCTION OF POETICS ON THE THEATRICAL STAGES

У сучасному сценічному просторі налічується величезна кількість програм, шкіл, спільнот, театрів, які просувають своє мистецтво й тяжіють до того, аби виокремити себе як креативних, унікальних та компетентних митців. Ця тенденція спричинила появу поліфонії жанрів, стилів, технік та технологій, художніх засобів, методів роботи актора тощо. Звичайно, традиційні школи також продовжують розвиватися, інколи знаходячи відтворення в нових формах. Так і специфіка поетичного театру пролонгує свій шлях до сьогодення.

Сучасні режисери звертаються до творів молодих українських авторів. Стосовно поетичного спрямування, яскравим прикладом є п'єса Олександра Вітра «Ніч Вовків», у постановці Вінницького обласного українського академічного музично-драматичного театру ім. М. К. Садовського.

Прем'єра відбулася нещодавно і вразила глядача своєю унікальністю, яка полягає більшою мірою у використанні знахідок і художніх виразних засобів поетичного театру. Символізм проявляється в характеристиці дійових осіб (персоніфіковані образи вовків, світосприйняття яких побудоване на символах і метафорах). Сценографія вистави визначається розділенням сценічного майданчика на площину «буття» і «забуття», де персонажі органічно переходять тонку грань. Потойбіччя набуває вагомого сенсу, «поклик предків», їх голоси примушують до певних дій та рішень. Оригінальність музичного рішення полягає в наявності такої дійової особи, як музикант, окремий персоніфікований образ, знаходячись на сцені впродовж усієї вистави, він органічно посідає місце в загальній художній концепції.

Отже, проаналізована вистава може набувати нових сенсів та форм, завдяки роботі в поетичному спрямуванні. Навіть використання окремих елементів поетичності надає виставі виняткового характеру. Автентична українська специфіка роботи актора — потужний пласт знань, навичок, який не завжди отримує належної уваги. Та все ж має своє продовження в постановках сучасників і торкається душ глядача, яким близький цей театр, адже він пробуджує щось глибинне, національне й корінне.